

RĂTĂCIM PRIN VIAȚĂ

Rujoiu Mihai

Rătăcim prin viață ca-ntr-o deasă junglă,
Animale rupte dintr-un chip de om,
Frunze-nvinețite în pământul țeapăn,
Rădăcini ce scurmă scoarța unui pom.

Ochii plini de fluturi ce stau fără somn,
Strânși în mâini atât de uscate,
Cântecul de lebădă a murit din nou,
O stea răstignită cu crucea pe spate.

Vântul ne lovește când ne e mai bine,
Înecăm amorul în cupe de vin.
Zâmbetul îl fierbem la umbra tăcerii,
Și-ngropăm durerea pe un cer senin.

Respirăm cu fruntea prin sudoarea rece,
Tâmpilele ne zboară de atâta foc,
Facem din cenușă castele pe mare,
În clepsidra urii facem dublu joc.

Noaptea ne e sfeșnic inundat în voci
Un pian coboară pe trepte de ceară,
Torța arde iute parfumul din rouă,
Aruncăm săgeți spre bolta stelară.

Se lipesc corăbii de nisip uscat
Și-nrolăm un suflet care s- a pierdut,
Un val spală chipul din oglinda veche,
În larg se vor rupe vise din trecut.

Adânc noi în suflet încă suntem oameni,
Dar majoritatea cu chip de animale,
Rătăcim prin viață ca-ntr-o deasă junglă
Frunze-nvinețite topite în jale.